

Τὸ νὰ ἀποκοιμίσωμέν τινα ἢ νὰ ἀποκοιμηθῇ τις ἔνθ' ἄν.:
Τ' ἀποκοίμισμα τοῦ παιδιοῦ Κρήτ. || Ποίημ.
Δῶς' μου ἓνα ἀποκοίμισμα | σὲ κάποιον κάμπο πόχει ἀνθήσει
ΓΔροσίν. ἔνθ' ἄν.

ἀποκοιμιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. *᾿ποτδοιμιστός* Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοιμίζω.
 Κοιμώμενος, κοιμισμένος: Φρ. *Παίζει τὸν ᾿ποτδοιμιστό*
(προσποιεῖται ὅτι κοιμάται).

ἀποκοιτάζω Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ ρ. κοιτάζω.
 Περιποιεῖμαι, περιθάλπω τινά: *Οἱ γείτονες πότε πότε*
τὴν ἀποκοιτάζουν.

ἀπόκοιτο τό, Κεφαλλ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ οὐσ. κοίτη.
 Φωλεὰ τοῦ λαγωῦ.
ἀποκοκκάδι τό, Κρήτ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. κοκκάδι.
᾽Ο πυρὴν τῆς ἐλαίας: Αἰνιγμ.
᾽Σ τὸ δένι δένι κρέμεται, ᾽ς τὸ γαβανὸ πουλιέται
καὶ τὸ ἀποκοκκάδι δου εἰς τὴ γοπρὰ κυλιέται
(δένι = μίσχος).

ἀποκοκκινᾶζω ἀμάρτ. ἀποκοκκινῶ Πόντ. ἀποκοκ-
 κινῶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ ρ. κοκκινᾶζω.
Ἀποκοκκινίζω 1, ὁ ἰδ.: Αἰνιγμ. Κοκκινᾶς ἀποκοκ-
κινᾶς, θὰ βάλλω σ' αὐτό (ὁ φοῦρνος).

ἀποκοκκινᾶσμα τό, ἀμάρτ. ἀποκοκκινίαγμαν Πόντ.
 (Σάντ.) ἀποκοκκινίαμαν Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοκκινᾶζω.
Ἀποβολὴ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἔνθ' ἄν.: ᾽Ατὸ τ' ἀπο-
κοκκινίαμα σ' ψεύτικον ἔν' Χαλδ. Συνών. ξεκοκκίνισμα.

ἀποκοκκινίζω Κρήτ. Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ ρ. κοκκινίζω.
 1) Ἀποβάλλω τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, χάνω τὴν κοκκινάδα
 μου ἔνθ' ἄν.: *᾽Ασ' σὴν ἐντροπὴν αὐτ' τὸ πολλὰ ἐκοκκίνισεν*
κ' ἐπεκοκκίνισεν Χαλδ. Συνών. ἀποκοκκινᾶζω. 2)
Κοκκινίζω πολύ, ἐρυθριῶ ὑπ' αἰδοῦς ἢ ἄλλης αἰτίας Κρήτ.: ᾽
Ἀσμ.
᾽Οδε δερνῆς μὴ δραγουδῆς κ' ἡ μάνα μου μανίζει,
γιατ' ἀποκοκκινίζω γὼ κ' ἐκείνη μὲ γνωρίζει.
 Συνών. κατακοκκινίζω, ξεροκοκκινίζω.

ἀπόκολα ἐπίρρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. *᾽πόκολα* Εὐβ.
 (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.
 1) ᾽Οπισθεν, πρὸς τὸ μέρος τῶν ὀπισθίων ἔνθ' ἄν.:
᾽Πόκολα μου κάθεται Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κάθουμι ᾽πόκολα
᾽πὸ τὸ φῶς τσαὶ δὲ λέπου καλὰ αὐτόθι. ᾽Ητανε ᾽πόκολά μου
τσαὶ δὲν τὸν εἶδα αὐτόθι. Συνών. ἀποπίσω, πίσω,
πισώκολα. 2) Εἰς μέρος ἀπόκεντρον, μακρὰν Εὐβ.
(Αὐλωνάρ.) Κρήτ.: Πάμε νὰ κάτσωμεν ἀπόκολα νὰ μὴ μᾶσε
θωρῇ Κρήτ. Συνών. ἀπόμερα, παράμερα.

ἀποκόλι τό, Κρήτ. Χίος Πελοπ. (Μάν.) ἀπονκόλι
 Κάρπ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.
 1) Τὸ ἄκρον καρπῶν τινῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν κερατίων, τὸ
 ὁποῖον ἀπορρίπτεται ὡς μὴ ἐδώδιμον Κρήτ. β) Τῆς
 σαρκὸς τῶν κοχλιῶν τὸ ἔσχατον μέρος τὸ ἀπορριπτό-
 μενον ὡς πικρὸν Κρήτ. 2) Τὸ κατώτατον στρώμα οἴου-
 δήποτε πράγματος ἀποκειμένου ἐν ἀγγεῖῳ, οἶον οἴνου,

ἐλαίου, ὕδατος, φαγητοῦ κτλ. Πελοπ. (Μάν.): *Μοῦ ᾽δωσες*
τὰ ἀποκόλια νὰ φάω. 3) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ κορμοῦ
τοῦ δένδρου μετὰ τὴν πτώσιν ἢ τὴν κοπὴν αὐτοῦ, τὸ
πρέμνον Κάρπ. Συνών. ἀπόκομμα 2, ἀποκομμά 2,
κούτσουρο.

ἀποκολλίζω Πόντ. (᾽Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
᾽Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποσκολλίζω Πόντ.
(Ζησιν. ᾽Οφ.)
Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκολλῶ.

1) Ἀποσπῶ κεκολλημένον, ἀποκολλῶ Πόντ. (Κερασ.
 Κοτύωρ. ᾽Οφ. Τραπ. Χαλδ.): *᾽Εκολλιζά το κ' ἐπεκολλίγεν*
Κερασ. Συνών. ξεκολλῶ. 2) Ἀποθηλάζω τὸ βρέ-
φος, ἀπογαλακτίζω Πόντ. (᾽Αμισ. Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. ᾽Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): ᾽Κι θέλω ν' ἀπο-
κολλίζω τὸ μωρὸν γιὰ μὲ γίνουμαι βαρῶμένησσα (ἵνα μὴ καταστῶ
ἔγκυος) Κερασ. ᾽Επεκόλτισα τὸ μωρό μ' Τραπ. Χαλδ. ᾽Απο-
κόλτισον τὸ μωρὸν ἀσ' σὸ τζιτζιν (ἀπὸ τὸ βυζι) Κοτύωρ. Χαλδ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκόβω Α 1 ε.

ἀποκόλλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκόλλ' Πόντ. (᾽Αμισ.
 Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκολλίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.
᾽ΑνθΠαπαδόπ. ἐν ᾽Αθηνᾷ 37 (1925) 175 κέξ.

Τὸ ἀπογαλακτιζόμενον ἢ ἀπογαλακτισθὲν βρέφος ἢ
 μικρὸν ζῷον. Συνών. ἀποκολλιστέριν, ἀποκοπα-
 ροῦδι, ἀποκοφταροῦδι. Πβ. ἀποκομμάτιν.

ἀποκόλλισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκόλλισμαν
 Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποκόλλισμαν Πόντ.
 (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκολλίζω.
Ἀπογαλακτισμὸς βρέφους ἔνθ' ἄν.: Τῇ παιδί' τ' ἀπο-
κόλλισμαν Χαλδ. Συνών. ἀπόκομμα 3, ἀποκομμός 2.

ἀποκολλιστέριν τό, ἀμάρτ. ἀποκολλιστέρ' Πόντ.
 (Χαλδ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκολλίζω.
Ἀποκόλλιν, ὁ ἰδ.

ἀπόκολο τό, Κρήτ. Χίος Σίφν.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.
 1) ᾽Ο ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ λέβητος ἀποξεόμενος λεπτὸς
 τυρὸς μετὰ τὴν ἔψησιν τοῦ γάλακτος πρὸς παρασκευὴν
 τυροῦ Χίος. 2) Τόπος μὴ ὁρώμενός ποθεν, ὁ ὀπισθεν
 ὑψηλοτέρου τόπου εὐρισκόμενος Κρήτ. 3) Τὸ τελευταῖον
 τέκνον Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

ἀποκολοῦ ἐπίρρ. Πόντ. (᾽Αμισ. Σάντ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπο καὶ τοῦ οὐσ. κόλου γενικ. τοῦ
κόλος. ᾽Ο καταβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -οῦ
ἐπιρρ.

Εἰς τὸ χαμηλότερον μέρος ἀγροῦ.
ἀποκόλωμα τό, ᾽Ηπ. Κρήτ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ.ά.
᾽ποκόλωμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκολώνω (II).

1) Τὸ νὰ ἔχη ἢ νὰ θέτῃ τίς τινα πρὸς τὰ νῶτά του,
 ὀπισθεν τοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.): *Τὸ ᾽ποκόλωμα*
᾽ς τοῖς εἰκόνες εἶναι ἀμαρτία Κονίστρ. 2) Τόπος ὑψηλός,
λόφος, ὁπόθεν τις στρεφόμενος ἢ κατερχόμενος παύει νὰ
εἶναι ὁρατὸς Κρήτ.: Τὸν εἶδα μὲ σιμῆς ᾽ς τ' ἀποκόλωμα
κ' ὕστερα ἐχάθηκεν ὅθι δὴν ἄλλη δάδα. ᾽Εκὲ ᾽ς τ' ἀποκό-
λωμα εἶδα δυὸ τρία ὀζᾶ καὶ θαρῶ πῶς εἶν' ἐδικά σου. 3) ᾽Η
ἐτέρα τῶν στενωτέρων πλευρῶν τῆς οἰκίας καὶ ἰδίᾳ ἐκείνη,
ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ ἐστία ᾽Ηπ. 4) Τὸ κάτω
τμήμα τοῦ περιφράγματος τοῦ γαλαριοῦ ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὸ ἄνω δεύτερον τμήμα, τὴ μαγεῖνα Πελοπ. (Μεσσ.)

